ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τοῦ **ΑΙΜΕ ΖΙΡΩΝ**

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΗ ΒΕΝΕΤΙΑ

[Ἡ ἱστορία αὐτὴ συνέβη τὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ ζωὴ ἦταν ὡραία σὰν ὄνειρο, καὶ παράξενη σὰν παραμύθι.]

Βρισκόμαστε στὰ 1785, στὴ Βενετία. Τὴ νύχτα τῶν Χριστουγέννων τοῦ ἔτους αὐτοῦ πλῆθος κόσμου συγκεντρώνονταν σ' ἕνα πλούσιο μέγαρο ποὺλαμπε ἀπὸ τὰ πολλὰ φῶτα. Τὸ μέγαρο αὐτὸ εἶταν ἡ λέσχη ποὺ ἱδρύθηκε στὰ 1676, τεράστιο κτίριο ἀφιερωμένο ἀποκλειστικὰ στὸ χαρτοπαίγνιο. Τὸ πλῆθος ἔμπαινε μέσα μὲ πυρετώδη νευρικότητα καὶ μαζευότανε σὲ μιὰ ἀπέραντη αἴθουσα ποὺχε 80 τραπέζια. Σὲ κάθε τραπέζι εἴτανε πρόεδρος ἕνα πρόσωπο μὲ μαύρη μάσκα, μὲ στολὴ ἄρχοντά. Γύρω ἀπ' τὸ τραπέζι πηγαινοέρχονταν ξανθὲς κόρες μὲ προκλητικὰ καὶ πλούσια φορέματα, κόρες καλῶν οἰκογενειῶν μέσα σὲ μαῦρα ντόμινά τους μὲ τὸ μικρὸ τρίκωχο σκουφάκι στὸ κεφάλι, πλῆθος προσωπιδοφόροι.

Στὸ μεγάλο τραπέζι καθότανε, ὡς γκρουπιέρης, ἕνα μέλος τοῦ Συμβουλίου τοῦ Δόγη — ἕνας ἀνώτατος ἄρχοντας — ποὺ μιλοῦσε καὶ χειρονομοῦσε μὲ ὀλύμπια ἀταραξία. Γύρω του ὅλοι χαρτοπαίζαν μὲ μανία. 'Απ' ὅλους ὅμως τοὺς ἀσυλλόγιστους καὶ παράφορους χαρτοπαῖκτες ξεχώριζε ἕνας νέος, ποὺ ἔκανε σὰν τρελλός.

Εἶχε παίξει ὅλα τὰ διαμαντικὰ ποὺ ἔφερνε ἀπάνω του, καὶ τἄχασε. Ρψοκινδύνευσε τὰ θαυμάσια κι' ἀτίμητα ἐπιπλα τοῦ μεγάρου του, καὶ τἄχασε. Ἔβαλε στὸ παιχνίδι τὴν ξακουστὴ συλλογή του δυὸ πίνακες τοῦ Τιτιανοῦ καὶ τοῦ Βερονέζ, καὶ τὴν ἔχασε. Ἔπαιξε καὶ τὰ χρυσαφικὰ ποὺ ἡ οἰκογένειά του εἶχε μαζέψει, ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεά, ἀπ' τὸ ἐμπόριο ποὺ ἔκανε μὲ τὴν 'Ανατολή, καὶ τἄχασε κι' αὐτά. Ἔπαιξε καὶ τὰ λείψανα κάποιου ἁγίου τὰ ὁποῖα ἕνας Πατριάρχης τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἶχε δωρήσει σ' ἕνα πρόγονό του, δόγη καὶ τἄχασε καὶ τοῦτα. Ἔχασε καὶ τὸ μέγαρο ποὺ εἶχε στὴ μεγάλη Διώρυγα καὶ τὴν ὥμορφη βίλλα του, ποὺ εἶτανε χτισμένη πάνω στὸ Βρέντα. Ἔχασε ὅλη τὴν περιουσία του, χωρὶς νὰ βγάλῃ λέξι ἀπ' τὸ στόμα του.

Καὶ ὅταν σήκωσε τὸ πρόσωπό του, ποὺ ἡ μάσκα του εἶχε γίνει μούσκεμα — ἴσως ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα, ἴσως πάλι κι' ἀπὸ τὰ δάκρυα—στάθηκε ἀκίνητος,σὰν κεραυνόπληκτος.

— Ἂν σοῦ ἀνῆκε ὁ 'Απόστολος Ἅγιος Μάρκος, θὰ τὸν ἔπαιζες κι' αὐτὸν στὰ χαρτιά, Σίμα Κοράλλι ; ρώτησε ἀργὰ – ἀργὰ ἡ ψυχρὴ φωνὴ τοῦ Ἄρχοντα.

— Ναί ! θὰ ἔπαιζα καὶ τὴ θέσι μου στὸν Παράδεισο, ἂν εἴμουν βέβαιος πὼς θὰ πάω στὸν παράδεισο. Μά, ποιὸς ἀπὸ σᾶς θὰ μοῦ δανείσῃ τώρα μονάχα ἕνα σκοῦδο, γιὰ νὰ δαμάσω τὴν κακιά μου τύχη ;

Κανεὶς δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε. Οἱ μάσκες τῶν παρισταμένων τὸν κοίταζαν ἀδιάφορα.

***

— Κάτι σοῦ μένει ἀκόμα, τοῦ ξανάπε ὁ πατρίκιος. Τὸ δαχτυλίδι αὐτό, ποὺ ἔχεις στὸ μεγάλο σου δάχτυλο. Μπορεῖς νὰ ξαναγίνεις πλούσιος μ' αὐτό.

'Ο Σίμας ἅπλωσε τὸ χέρι του καὶ κοίταξε τὸ δαχτυλίδι—ἕνα σμαράγδι μὲ δύο δεμένες ἄλυσσίδες, περασμένες ἀπὸ ἕνα τόξο, Μὰ τὄκλεισε ἀμέσως μὲ δύναμη σὰ νὰ φοβόταγε μήπως ὁ πειρασμὸς τὸν κάνει νὰ τ' ἀφήσει κι' αὐτὸ πάνω στὸ τραπέζι.

— Σοῦ δίνω ἑκατὸ πενῆντα χιλιάδες δουκάτα γι' αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι καί...

'Ο πατρίκιος τράβηξε κοντά του τὸ Σίμα καί τοῦ ψιθύρισε κάποιο ὄνομα στ' αὐτί. Ἐκεῖνος ἀναπήδησε.

— 'Εκατὸ πενῆντα χιλιάδες δουκᾶτα !... ἐπανέλαβε σὰν ἠχώ. Ἔστω ! Τὸ παίζω μιὰ κ' ἔξω !

Τράβηξε μ' ὁρμὴ τὸ δαχτυλίδι ἀπ' τὸ χέρι του, τ' ἄφησε πάνω στὸ τραπέζι, ἀκούμπησε δίπλα του τὴ γροῦιὰ κ' ἔγειρε πάνω ἀπ' τὰ ζάρια, ἐνῷ ἀπ' τὸ λαιμό του ξέφευγε ἕνα στραγγαλισμένο ξεφωνητό. Τὰ μάτια του φαινόντανε σὰ δυὸ κόκκινες τρύπες στὸ βάθος τῆς προσωπίδας. Τὰ ζάρια κουνιῶνταν μὲς στὸ ποτῆρι, κυλᾶνε στὸ μάρμαρο—στέκονταν ἀκίνητα. Οὔτε πνοὴ δὲν ἀκούγεται. Μονάχα ὁ Σίμας Κοράλλι μούγκρισε κι'ἄφησε τὸ κεφάλι του νὰ γείρει στὸ στῆθος του, ἐνῷ τὰ νύχια του ξέσκιζαν τὶς σάρκες του κάτω ἀπ' τὸ λεπτὸ ντόμινο. Εἶχε χάσει !...

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἡ καμπάνες τῆς Βενετίας, ἄρχισαν νὰ προσκαλοῦν μὲ χαρούμενες κωδωνοκρουσίες τοὺς χριστιανοὺς νὰ γιορτάσουν τὴ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ. 'Ο προσωπιδοφόρος μαρκήσιος φόρεσε τὸ δαχτυλίδι ποὺ εἶχε κερδίσει ἀπ' τὸ Σίμα Κοράλλι,σηκώθηκε ἀργὰ-ἀργὰ καὶ βγῆκε ἔξω.

Τράβηξε γιὰ τὴν Παναγία τοῦ Μάσκολι ἀκολουθούμενος ἀπὸ δυὸ ὑπηρέτες του. Μονάχα κείνη ἡ ἐκκλησία εἶταν ἔρημη καὶ σκοτεινὴ γιατὶ βρισκότανε μακρυὰ ἀπ' τὴν πόλη.

Μιὰ γυναῖκα εἶτανε κεῖ γονατισμένη σκεπασμένη μ' ἕνα μαῦρο μανδύα. Τὸ κομψό της κεφάλι—μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά της ποὺ εἶχαν τὸ χρῶμα τοῦ σεληνόφωτος – ἔγερνε κι' ἀκουμποῦσε πάνω στὰ κάτασπρα χέρια της, ποὺ εἶταν ἑνωμένη σὲ ἄφωνη κ' ἐκστατικὴ προσευχή.

'Ο Πατρίκιος τὴν πλησίασε, ἔσκυψε καὶ τῆς ψιθύρισε στ' αὐτί :

— Κόμησσα Κλάρα Τερτούλια !

'Εκείνη ἀνατρίχιασε καὶ σήκωσε ἀπότομα τὸ κεφάλι.

— 'Ο ἀραβωνιαστικός σας, ὁ Σίμας Κοράλλι, σᾶς ἔπαιζε ἀπόψε στὰ ζάρια. Καὶ σᾶς ἔχασε. Νὰ κ' ἡ ἀπόδειξη : τὸ δαχτυλίδι τῶν ἀραβώνων σας.

'Η κόμησσα χλώμιασε κι' ἀναστέναξε μὲ τρόμο.

Τὴν ἴδια στιγμὴ πήδησε μπροστά του μὲς ἀπ' τὸ σοτάδι, κι' ὁ Σίμας Κοράλλι, ἁρπάζοντας τὸν Πατρίκιο ἀπ' τὸ χέρι :

— Ὅποιος κι' ἂν εἶσαι, τοῦ εἶπε λυπήσου με !

— Ἔπαιξες ; Ἔχασες ; ἀπάντησε σκληρὰ ἐκεῖνος.

— Ναί, τὸ ἀναγνωρίζω. Μὰ δός μου πίσω, σὲ θερμοπαρακαλῶ, αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι.

— 'Απὸ πότε οἱ Κοράλλι ζητᾶνε πίσω ἐκεῖνα ποὺ ἔχασαν στὸ παιχνίδι ;

— Μὰ τὴν Κόλαση ! θὰ σοῦ τὸ πάρω πίσω διὰ τῆς βίας.

— 'Απὸ πότε οἱ Κοράλλι ἐνεδρεύουν γιὰ νὰ ληστεύσουν ἐκείνους ποὺ τοὺς κέρδισαν στὸ παιχνίδι ;

Τρομερὴ βλαστήμια ξέφυγε ἀπ' τὸ στόμα τοῦ Σίμα. Μὰ ὁ Πατρίκιος ἔκανε τότε νόημα στοὺς δυὸ ὑπηρέτες του ποὺ στεκόντανε στὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας.

— Μὰ τὴν ὡραία πύλη τοῦ ναοῦ τοῦ 'Αγίου Μάρκου, νὰ τὸν ρίξετε νὰ σαπίσει στὴ φυλακή!...

Οἱ δυὸ ἄνδρες ἔκλεισαν τὸ στόμα τοῦ Σίμα μ' ἕνα πανὶ καὶ τὸν τράβηξαν ἀπὸ κεῖ, ἐνῷ ἐκεῖνος φαινόταν λιγοθυμισμένος...

***

Μιὰ γόνδολα σχίζει τώρα περήφανα τὰ νερὰ τοῦ καναλιοῦ καὶ στέκεται μπρὸς στὴ σκάλα ἑνὸς κομψοῦ μὰ θλιβεροῦ μεγάρου.

Ἕνας προσωπιδοφόρος πηδάει ἀπὸ μέσα. 'Ανεβαίνει μάνι-μάνι τὰ τρία σκαλιὰ καὶ χτυπάει τὴν πόρτα.

— Γιὰ τὴν κόμησσα Κλάρα Τερτούλια ! λέει ὁ ἄγνωστος στὸν ὑπηρέτη ποὺ τοῦ ἀνοίγει τὴν πόρτα—καὶ τοῦ δίνει ἕνα μικρὸ σιδερένιο κιβώτιο. Ὕστερα, ξανακατεβαίνει καὶ μπαίνει στὴ γόνδολα—ποὺ ἀπομακρύνεται ἀμέσως.

— Γιὰ μένα ; ρώτησε μὲ περιέργεια τὸν ὑπηρέτη.

Πῆρε τὸ σιδερένιο κιβώτιο καὶ τὸ κοίταξε. Ἕνα κλειδάκι εἶτανε στὴν κλειδωνιά. Τὸ γύρισε ἀφηρημένα καί...

...Στὸ βάθος τοῦ κιβωτίου εἶδε ἕνα χέρι ἀνθρώπινο,ζεστὸ ἀκόμα,—τὸ ὁποῖο πρὸ ὀλίγου θὰ εἶχε κοπεῖ ἀπὸ ἕνα σῶμα,—αἱματωμένο ἀπαίσιο φρικαλέο... Καὶ στὸ μεγάλο δάχτυλό του, ποὺ κουνιόταν ἀκόμα, ἔλαμπε ἕνα δαχτυλίδι, ἕνα σμαράγδι μὲ δύο δεμένες ἀλυσίδες, περασμένες ἀπὸ ἕνα τόξο. Καὶ τὸ χέρι αὐτὸ εἶτανε τοῦ Γερβάσιου Ποζάρι, τοῦ Συμβούλου τοῦ Δόγη.

'Η Κόμησσα σωριάστηκε στὸ πάτωμα, χωρὶς νὰ βγάλει λέξη ἀπ' τὸ στόμα της, χωρὶς νὰ κλάψει. Εἶχε καταλάβει...

***

'Ο ἀραβωνιαστικός της ὁ Σίμα Κοράλλι, ποὺ τόσο σκληρὰ εἶχεν ἐκδικηθῆ τὸν Πατρίκιο, ἔγινε ἄφαντος ἀπὸ κείνη τὴ νύχτα. Μά, κάθε νύχτα τῶν Χριστουγέννων,κάποιος μυστηριώδης ἄνθρωπος ἀφήνει μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ μεγάρου τῆς κόμησσας—ποὺ εἶνε ἀπὸ τότε τρελλή — ἕνα σιδερένιο κιβώτιο.

Τὸ κιβώτιο αὐτὸ περιέχει ἕνα κερένιο χέρι, βαμμένο κόκκινο· στὸ μεγάλο τοῦ δάχτυλο λάμπει πάντα ἕνα δαχτυλίδι — ὅμοιο μὲ τὸ δαχτυλίδι τῶν ἀραβώνων τῆς κόμησσας Κλάρας Τερτούλια μὲ τὸν εὐγενῆ Σίμα Κοράλλι.

Μεταφραστής : **Ν. 'Αδάκρυτος**